

Om å merke verden

Tor Levin Hofgaard
president i Norsk psykologforening

«No man is an island, entire of itself». Dette utsagnet fra John Donne på slutten av 1500-tallet er kanskje selvsagt i dagens globaliserte verden. Likevel ser vi i Norge oss som gode på det nære, det nasjonale, det furet værbitte – samtidig som vi aldri har reist mer, eller sett mer. Men når nordmenn får spørsmål om vi foretrekker å benytte en guide eller om vi klarer oss på egen hånd når vi reiser, så er svaret – ja, ganske riktig: Vi mener stort sett at vi klarer oss best selv. Muligens skyldes dette vår opptatthet av det personlige rom, vår «verdenskjente» respekt for andres privatliv, som fører til at mange mener vi er vanskelige å komme innpå. Men kanskje skyldes det også at en omkostning ved all reisingen, all «been there, done that», er at vi blir avstumpede, mindre nysgjerrige på andre, og at de perspektivene vi rekker å ta inn på alle våre turer, kun er våre egne.

I min jobb som president reiser jeg mye. Og også privat liker jeg å oppleve deler av verden. Denne sommeren er jeg på jobb i gamle Konstantinopel, jeg har vært på ferie i den Evige by, og jeg skal videre på jobb i USAs hovedstad, og så på ferie i Det Store Eple. Bli jeg personlig rikere av dette? Bli Psykologforeningen en sterkere forening? Oppnår vi våre mål lettere? Forutsetningen for å lykkes, både personlig og for foreningen, er tålmodighet. At jeg er til stede der jeg er. At jeg sanser med mer enn øynene og ørene. At jeg lar meg berøre. Det er en utfordrende øvelse i en verden preget av det raske, av morgendagens planer, og av de sosiale mediers mulighet for samtidig å være i helt andre relasjoner enn dem vi er i fysisk.

Mine reiser som president i foreningen er del av en lang tradisjon. Vårt internasjonale fokus har alltid vært, og er fortsatt, en viktig forutsetning for å lykkes med å oppnå våre formål. Vi er ikke en forening på en øy alene. Vi har alltid hentet inspirasjon til både organisasjonsmessige og faglige utviklingsprosjekter like mye utenfor som innenfor landets grenser. Samtidig legger Europa generelt og resten av verden nå stadig oftere forutsetningene for utviklingen av profesjonen. Politikere fra Norge reiser også oftere ut og henter inspirasjon til politiske grep som får direkte konsekvenser for befolkningen og for arbeidshverdagen til psykologer. Det være seg en helseminister på tur hos Toyota i Japan som lar seg inspirere til nye lederprinsipper for sykehus, helsekomiteen på Stortinget på studietur om lavterskeltilbud i England, eller til Italia for å finne alternative tilnærminger til tvangsbehandling.

Vi er opptatt av å få oversikt over psykologifagets og -profesjonens utvikling internasjonalt – selvsagt. Men vi blir også møtt med tilsvarende interesse utenfra for det vi gjør og lykkes med her i Norge. Særlig vår profesjonsutvikling som gjør alle psykologer i Norge til helsepersonell, vekker interesse. Vi har mulighet for anvendelse av faget i roller i helsevesenet som psykologer andre steder for det meste er avskåret fra. Også vår felles nordiske fagetikk, at vi har en profesjons – og spesialistutdanning med høy kvalitet, og at vi når stadig nye politiske mål, nå senest arbeidet med psykologer i førstelinjen, vekker interesse, nysgjerrighet og til tider oppsikt utenfor våre grenser.

Vi reiser altså ikke bare for å la oss berøre, men også for å berøre andre. Og når vi kommer hjem igjen, påligger det oss et ansvar i å la inspirasjonen få effekt på de lange linjene i vår organisatoriske, politiske og faglige utvikling. Det er uten tvil krevende. For våre reiser er preget like mye av det raske som resten av samfunnets. Vi fraktes hit og dit, vi er på det ene møtet etter det andre. En mottakelse her – en ny der. Og vel hjemme igjen er det nok av dagsaktuelle temaer som krever plass. Men erfaringene fra foreningens 76 år er at nytten er stor av det vi opplever. Våre internasjonale nettverk er

av stor verdi. Psykologforeningen av i dag hadde ikke sett ut som den gjør uten dette utgangspunktet i et internasjonalt engasjement, og vissheten om at vi står i en faglig og organisatorisk sammenheng med resten av verden. Det gir oss styrke, og jeg er overbevist om at vi ville vært fattigere uten dette fellesskapet. Denne bevisstheten gir meg tro på at det er verdt å videreføre dette arbeidet, og at både brukerne av helsetjenester og vi som psykologer får nytte av også denne sommerens reisevirksomhet på lang sikt.